రసమంజరి

'అచ్ఛా! బులావ్...'అని ఉన్నపాళాన కారు యిచ్చి పంపాను, తక్షణం...ఎంత ధరపడినా...ఉన్నపాళాన కొట్టుకురమ్మని.

—వచ్చిన పనేమో అయింది, రోజంతా కులాసాగా గడచిపోయింది. రాత్రికి రైలు లేదు.

మాంచి భోజనం, మజా అయిన చల్లగాలి — మామూలు వేళకు మునుపే, మనలో కామన్న కన్ను తెరిచాడు — వేళ కనిపెట్టి...బాపా, సమీపాన కూర్చుండి, ఆకులు చీల్చి యిస్తున్నవాడల్లా లేచి, దూరంగా జరిగి నిలుచుని, వినయం ఒలికిస్తూ...నా ముఖంవంక చూసి... తలవంచుకుని, చిరునవ్వులో ఏదో చెప్పబోయే ఆదుర్దా కనబరుస్తూ—

...అదంతా ఎప్పటి భాగవతమే: నేను పాతకాపునే అయినా, బంగాళాలో ముకాం చేసినపుడల్లా యీ నాందీ ప్రస్తావనలు లేనిదే...అసలు బొమ్మ తెర దీసుకురాదు. ఈ విషయంలో, మూడు ముక్కా-కలదీరిన బంటునని వాడికి తెలిసినా, కవ్వించిన తరువాత కాని, అసలు కథలోకి దిగడు. సరి, వాడికి గురువాజ్ఞ, అది కాబోలు, మరి.

—అయ్యా? చిదిపిదీపం పెట్టినట్టుంటుంది. మీకు చూస్తే వదిలిపెట్టరు. ఆ మాటా, మంచితనమూ...అసలు యీ రకమేకాదు: ఏదో తమలాటి ప్రభువులు ఎన్నడన్నా పిలిపిస్తే ఏదో ఖుషామత్ ... అంతేకాని ... అయినవాడూ, కానివాడూ ఆ పిల్లదానివంక చూడటానికే వీల్లేదు...చాలా హైక్లాస్ ... 'మనసు ప్రధానంగాని ... డబ్బెవరికి కావాలోయ్...' అని నాతోనే అన్నదండీ. నేనేదో మాటవరుసకు ఒకటి రెండుసార్లు మాంచి భారీబేరాలు తీసుకువెళితే... అంత హుందాతనమూ...అందుకు మించిన అందమూ... (బాషా...తురకబిడ్డడైనా...నాకన్న తెలుగు బాగావచ్చును ...వాడి వ్యాపారం అవసరంకొద్దీ...అలవాటైపోయింది.)

నేను అన్నింటికీ తల ఊగించాను: మనం కార్య వాదులం...మాటలతో మన కేంపని?—

కారు ... నిమిషంలో తిరిగివచ్చింది ... వెన్నెల్లో... నా గదివేపు...కారుదిగి...తెల్లచీరె...నడిచి వెళుతూంది. బాషా దగ్గరకువచ్చి...సకిలించాడు: నేను లేచి...లోపలికి

వెళ్ళాను... నేను రావడం విని...చీకటిలోనుంచి లేచి... దీపం వేసింది...."

మనిషిని పోలిన మనిషి...మనకు తగలడం... సామాన్యంగా......సామెతలలోనే కాని......మామూలు కాదు. అవునా, కాదా అని అంచాయించి చూసి...ఆలోచనలో పడకుండా...ఒకొళ్ళ నొకరం గుర్తించుకున్నాము. కాకల దీరిన బంటును అయినా...ఆ వేళప్పుడు, రాజమ్మ...నాకు తారసిల్లడం...కలలోనైనా అనుకోని విషయం.

వచ్చినవా రెవరో తెలిసిన ధోరణిలో...ఎందుకు పిలిపించానో (ఎవరినో) ఆ సంగతి మరచిపోయి...ఆమె సంగతి మనసులో తరచుకుంటూ......మాటాడ వలసినది ఎంతో ఉన్నా...ఎక్కడ మొదలుపెట్టాలో తోచకుండా...చూచిన కొద్దీ కన్నూ మిన్నూ మీరుతూన్న కోపంతో...

రాజమ్మను...నేను మాంచి పైలా పచ్చీసుమీద వుండే కుర్రతనంలో ఓమాదిరిగా బాగానే ఎరుగున్నాను. అప్పటికి బహు ఉమ్మరంమీద ఉంది...అలా సంపాదించుకుంటూపోతే...ఆ రోజుల్లో వడ్లకు ఒళ్ళూపై తెలియని ధరలు...పదిసార్లు ఒగ్గితే బంగారు పిచ్చుక అయిపోయేటంత...భారీ సంపాదన ఉండేది...సంసారికి వుండవలసినంత ఠాయాంతో, పొదుపుతో...ఎన్నికలోకి వచ్చిన సానిపాప...

ఆయేడు వేసంకాలంలో... మొదట పత్రికలో చదివి... అది నీలివార్తయేమో అనుకున్నాం... రాజమ్మ ఉన్నట్టుండి పెళ్ళిచేసుకున్నదంటే...ఆమెకు అంత అవసరం ఏంవచ్చిందా

అని...ఆ రోజంతా అందరం పరిపరివిధాల ఆలోచించాము. నాలుగు రోజులకు పేపర్లలో దంపతుల బొమ్మలు పడ్డాయి. ఇక ఒప్పుకోక తప్పదుకదా. నిక్షేపంలాంటి పిల్లది అపమార్గాన పడిపోయింది కదా...అని మా కళాహృదయాలు గడబిడ చేసినవి. కాని...ఎటుచూసిన...మనకు అందుబాటు తప్పిపోయింది గనుక యిక...మన కెందుకూ...అని ఆమె సంగతి యితర ధ్యాసలతో కలిపి...మరచిపోవడం అలవాటు చేసుకున్నాము. చేసుకున్నవాడు కూడా మా భాయీల జాతి వాడే. కావడంవల్ల.. అభినందించడాలూ...అనవసరంగా టీకి తయారుకావడాలూ—యీలాటి హంగామా ఏంచేసినా మరీ డెలికేట్‌గా ఉంటుంది గనుక లోపల ఎంత పురపుర ఉన్నా... వాళ్ళ కంటబడకుండా తప్పించుకు తిరిగాం. ఇంతకూ వాడు అదృష్టవంతుడు...తలకుమించిన పడుచును...తనదాన్నిగా... పిలువకుండా...చేసుకున్నాడు...వలచడమూ...మేమూ, మా మొగమూను!

రోజులు గడచినకొద్దీ...వాళ్ళు యిద్దరూ ఖులాసాగానే కాలం గడుపుతూన్నట్టు...కబుర్లు తెలుస్తూండేవి. తరువాత...ఏమిటో జీవితంలో... తలకొక దారి...కొన్ని వెనుకబడి పోతూంటవి...అన్ని వ్యావృత్తుల్లో: రాజమ్మను మరచిపోక పోయినా...ఆమెను చూసేదాకా...జ్ఞాపకం లేదు. మళ్లా, అలా...మామూలుగా తయారుకావడం... అయితే... అదివరకు నేను విన్నదంతా అబద్ధమేనా?...అప్పుడైతే...మన కెందుకని ఉక్రోషంతో ఊరుకున్నా...ఇప్పుడు...

ఆమూటే అడిగాను...

'అదంతా నిజమే...అబద్ధాలు మాత్రం మీా చెవుల దాకా రాలేదు. అందుకు నా మంచితనమే కారణం...' అన్నది.

'అంటే...'

'అంతా అర్థం కావాలంటే... కథ చాలా పెరుగుతుంది...'

'పెరిగేది ధరకాకబోతే... కథ ఎంతైనా ... ఇంకా రాత్రి కావాలిసినంత వుంది...'

'మీాకు...రాత్రంతా కావాలిసిందే' అని నవ్వింది... ఆ కొంటెతనంలో...ఏనాటి అనుభవమో పులకరింప చేసిన ఆమె జాణతనానికి...చూపులతో జోహారు లిచ్చాను...

—కాఫీలో...నాకన్న ఎక్కువ పాలుపంచి...బలవంతంచేసి... మురిపెంతో త్రావించాను. తాంబూలంతో మా పెదవులు ఎర్రబారినవి: సిగరెట్ పొగ మెలికలతో బాటు కన్నులు కులికిస్తూ...రాజమ్మ...పలకబోయేదంతా... తలలో కలగా కలయవేసుకునే మానంలో...నన్ను సావధానుణ్ణి చేసింది.

—నేనూ ఆలాగే అనుకున్నాను మొదట: అంతో యింతో అయినా అతనితో సుఖపడలేకపోతానా అని: ఎంతకైనా ముందు యీా చెర తప్పతుందికదా...

అవును? నాకా బ్రతుకు నిజంగా చెరగానే అనిపించింది: ధర్మపన్నాలు చదవడంలేదు: అదివరకంతా చేసింది పాప

మని కాదు నే ననేది: అందరూ నాతో సుఖపడుతున్నారు: ఆ కథకు అంతు తెలిసింది గనుక... తెరిపిగా నే నెందుకు సుఖపడకూడదూ అనుకున్నాను. అందుకు తగినట్టుగా... ఆ రోజుల్లోనే ఆతను...నన్ను పెళ్లిచేసుకుంటా నన్నాడు:

అందుకు నేను పొంగిపోలేదు: మనిషిలాగా ఉండ వచ్చును కదా అనుకున్నాను: 'కాసిచ్చిన గరాసుకెల్లా దాసి'గా ఉండే...తనంపోయి - వేళకు ఆదమరచిన నిద్రకు నోచుకునే...భార్య సామాన్యహక్కు - దక్కుతుంది కదా అని ... ఒప్పుకున్నాను: తెగువతనానికి లోకులు ఇచ్చిన మెప్పులన్నీ అతనికి అప్పగించి...అందరితో బాటు దాన్ని... అదో మాదిరిగానన్నా అయి ... తగిన చోట తలదాచుకునే తావు దొరికిందికదా...మనసిచ్చి ...... మచ్చికలకుగాక... తనదాని ననుకోదలచిన - దయాశాలి...తన కబ్బిన తరువాత ...ధనమే జీవనమైన తనువుకు...

ఎందుకూ...కల నిజం కాకపోతే...ఈలాగే దానంతట కవిత్వం ముంచుకువస్తుంది...దీ నిల్లు బంగారంగానూ ?

అంటే జ్ఞాపకం వచ్చింది: దుకాణం కట్టిపెట్టి ఒక యింటిదాన్ని అవుతానని మాటవరుసకు మా అమ్మతో అంటే: 'అదేమి ఊహే నీ యిల్లు బంగారంగానూ ?' అన్నది. 'అందుకేనమ్మా ... యిల్లు బంగార మౌతూన్నకొద్దీ ... పరుగెత్తుతూ బరువు లెత్తాలి: సంపాదించలేనని కాదు: చాలు నీకు...ఇక నాకా...బంగారుకొండ దొరుకుతున్న దమ్మా'...అని...ఏవేవో చెప్పాను:

—సరే ... యింటిపేరు మారింది : నాతీరంతా మారింది 'నెలరోజులు...అందమైనచోట...హాయిగా కాపురం చేశాము – అదిగో నవ్వుతున్నారు ... నేను ఒట్టువేసుకు చెపుతా వినండి...సంసారితనంలో ఉండే ముచ్చట సానికే తెలియాలి : ఇది నిజం :

నన్ను నేను మరచిపోతున్నాను : కాని, లోకులు నన్ను మరచిపోలేదు ... అంతా తలక్రిందు నాటకం ... మునుపటికన్న...నా చక్కదనం పెరగలేదు.. ధర విపరీతంగా పెరిగింది.

నిజం – అదివరకంటే ... అందరితో బాటు ... నేనూ ఒక తేను. యిప్పుడు ... వాహినీ హెచ్చింది : ఫలానివాడి భార్యతో అనేటప్పటికి...ఎంత ఖరీదైతే మాత్రమేం ?... అలాగే ... నేను విదిలించి కొట్టిన కొద్దీ ... పెంచారు ... పెంచారు : నా తరతరాలవారూ చేసుకున్న పాపంలాగా... ధర పెంచారు : బేరంసారం భారీగా సాగేందుకు యిదో కొత్తఎత్తు వేశానని...అందరూ...అనుకోవడం ... అవును... ఏమైనా...సానినేగా...

దొంగచాటున చీటీలు పంపడం...ఆయన యింటలేని జాడ కనిపెట్టి రాయబారాలు నడపటం ... నాకు విసుగు ఎత్తినా...దుమ్మెత్తి పోసి పోసి సత్తువ చచ్చినా...విరామం ఎప్పటికా భగవంతుడా అనిపించేది...కొన్నిరోజులకు వొడ్డీ వాకిలి సందడి దాని పుణ్యమా అంటూ దానంతట అదే అణగింది. ఇక గట్టెక్కవచ్చును అనుకున్నాను.

కాని...యింకో భాగవతం మొదలు...

—రాజమ్మ ముఖం కండలు చించుకుంటూ మాటాడుతూంది: నేను వింతపడుతూ వింటున్నాను. అందులో...ఆమె అనుకున్నంత అన్యాయం నాకు కనుపించలేదు: ఆరితేరిన వాడిని కాబట్టి - అయినా...ఊరికే వింటూ ఊఁ...ఆఁ... అంటూంటె బాగుండదని, మాటకు అడ్డం వెళ్ళి...

—'ఆయనతో చెపితే ఎలావుండేదో - నీకు అంత అనవసర హైరాను తప్పిపోయేది: ఆతనికి తెలిసిందని వింటే నిన్ను ఎవరూ తేరిచూడక పోయేవారేమో -' అన్నాను. రాజమ్మ, చనవు - చిరాకుతో - 'కొసాకు వినండి...ప్రశ్నలు వేయవలసింది నేను, మీరు కాదు...' అని గదమాయించి... అంతలో ఆ కవళిక మార్చసి...

'ఆఁ....ఎక్కడిదాకా చెప్పానూ! మరి...హాఁ.. ఆయన సంగతే చెప్పబోతున్నాను: అంత మంచివారు: ఊరందరూ స్నేహితులు ... అందరికీ మా యింట అయిన వేళా, కానివేళా...విందులు......

అందులో ఏదో కిటుకు ఉన్నదని నా మనసుకు తోచినా...నోరుఎత్తడానికి వీలు లేదు. ఆయనతో లేనిపని కల్పించుకుని .. ముఖపరిచయం ముదురుస్నేహంగా మార్చుకుని ఏదో వంకతో యింటికి తయారయే పెద్దమనుష్యులు... నావంక దొంగచూపులు చూడడానికే ... కాఫీ అందుకునేటప్పుడు చేతికిచెయ్యి తగిలించడానికే ... చూసీ చూడనల్లు నన్ను రాచుకు తిరగడానికే ... అసి నాకు స్పష్టంగా రోజు

రోజూ అనుభవం అవుతూఉన్నా ... అలాఅని చెపితే ఆయన అపార్థము చేసుకుంటారేమోనని ... నన్ను నేనే కాపాడు కుంటూ ... పాడుమాట రాకుండా బ్రతుకులో నాకూ — లోకులకూ ఎంకదొరక నీయకుండా చేసుకుందామని విశ్వ ప్రయత్నము...చేశాను :

చూశాను...చూశాను : చివరకు నాకు తరంగాక... ఆయనతో చెప్పిచూశాను...నావంక వింతగా చూసినవ్వి ... నాకేమీ భయంలేదని భుజంతట్టి బుజ్జగించి ... నేనూ పల్లెటూరి పడుచులాగా పరాయి మొగవాడి నీడచూసి ఉలికి పడటం భావ్యంగా లేదు ... ఎవరూ కొరుక్కుతినరు ... అని యింకా ఏమేమో మాటలుచెప్పి ఊరడించారు :

అవి మాయమాటలని...నాకు రూఢి అయిపోయింది... ఎందుచేతనంటే...కళ్లూ చెవులూ ఉండి, కని వినే మనిషి ... జరుగుతూన్నది అర్థం చేసుకోలేనంత అబిసికాడని తెలుసును: విప్పి చెప్పినా ఆకళించకపోతే ... ఏదో మునుగుతుందని నాకు గుండెలలో రాయిపడ్డది...నిజంగా : నన్ను అనుమానించి... నామీద లేని నిందెలువేసి ... నిమిషానికోమారు కజ్జాకు కాలు దువ్వినా...ఆయన్ను ఏమాత్రమూ శంకించేదాన్ని కాను : ఆయన అలా సహించి ..ఏమీ లేదని కమ్మచేసేయడంలో ఉన్న దారుణం...నాకు అనుభవానికి...అతిత్వరగా వచ్చింది....

నేను చెప్పేమాటలు విని...సిగ్గుపడి తలవంచుకోండి... మీ స్నేహితులలో ... ఇంత నీతీ, జాతీ లేనివాళ్లు ఉంటారని

ఇదివరదాకా మీకు తెలియదేమో ... ఇప్పుడన్నా ... నమ్మండి...

ఆయనకు డబ్బు అవసరం వచ్చింది...అవును ఎందుకు రాదూ మరి, సంపాదనకు ఎనిమిదిరెట్లు ఖర్చు చేస్తాం టే ... అప్పు కావాలం టే...ఎవరుపడితేవాళ్లు ఎగపడి యిస్తున్నారు... చెల్లువేయడం...నా మీదకు వదిలేశారు...'

— వింటూన్నకొద్దీ నిలువునా నీరవుతున్నాను. అవసరం ఎంత కంఠంమీాది కత్తివాటమైనా ... అంత లాచారీ తనానికి జారే నీచత్వం...ఆతనిలో అంతర్భూతమైనదైతే ... అన్నాళ్లనుంచీ మే మెరుగున్నామనుకుంటూన్న మనిషి ... ఆతను కానేకాడు...ఊహుఁ...అదికాదు...లోతు తరచి నైజం గ్రహించలేని మా కల్లబొల్లి స్నేహానికి...అది ఫిరంగీబారు...

కాని ఏమనగలను?...

అనేవి అన్నీ...ఒకటీ వదలకుండా ఆమె అంటూన్నది గుచ్చి గుచ్చి...

నాటకాల్లోనూ ... చచ్చురకం సినీమాల్లోనూ అనేక సార్లు మీరుచూసి ఉంటారు.. నాయకుడు ... నాయకను తన అవసరంకొద్దీ...అం టే, సాధుసంతర్పణకో...సత్యపాలనకో... తార్చడమో, తనఖా ఉంచడమో...జరుగుతూ ఉండటం ... తీరామోసి...అంత పెట్టుబడీపెట్టి అవతలవాడు ఫలసాయానికి తేబోయేసరికి ... నాలుగు చేతులవాడో, నాలుగు ముఖాల వాడో అమాంతం ఆకాశంమీాదనుంచి ఊడిపడి అదమా యించి...సిద్ధాన్నం చెడగొట్టడం...పాపి ఎవడో, భక్తుడెవడో

తెలియకుండా తారుమారు చేసేటందుకు ... పతివ్రతను ముందుకుతోసి...ఊహుఁ....ఈ రాద్ధాంతం సాగినకొద్దీ అంతు ఎక్కడిదీ కాని...అసలు దోవకు వస్తాను...

— బలవంతాన చేయిచేసుకోగల చొరవ కొనుక్కున్న ఆ పెద్దమనిషినే నిలవేసి...ఆయన, బండారమంతా కనుక్కున్నాను...పాలు తాగుదామనే ధ్యాసలో ... పొరబాటున ఆముదంగిన్నె పెదవులకు అందిచ్చుకున్నప్పటి...అసహ్యాం ... ఆయనమీద నిలువెల్లా వేసింది...

మధ్యలో, యింకో ధర్మసందేహం...యిరికిస్తున్నాను. భార్యనైనా పైసాకోసం పరాయివాడికి అప్పగించడానికి టొంకులేని ఖరానాతనమే కాదూ...ఆయనది? — నేను భార్యనైనాను...ఏం లాభం...?

అక్కడితో నేను తిరగబడినాను. వెనుకటిగుణం మానడానికి వీలులేకపోతే...అదిపరకులాగా...అది అమ్ముకుని నేను బ్రతకాలిగాని ... మధ్యవచ్చిన ఎవడో వెంకటరాముడికి...ఎందుకు సొమ్ము చేసిపెట్టాలి, అందరికీ నాబళ్లు అమ్ముకుని ? - (మోటగా వచ్చేస్తూంది, నోట) నాకు, మూటగట్టుకోవడం చేతగాకనా; తలచుకుని, దానికే మళ్ళాదిగితే, బేరాలు తెచ్చేవారు లేకనా ?...ఆలా కుదర్చే నడిమంత్రపు వాడికి...దయతలచి మేము కాసో వీసమో రాల్చడమేకాని...అర్థం ప్రాణం అచార్యులపరమన్నట్లు అంతా అప్పగించి ఊరుకునే రివాజు మా కులాన ఏనాడైనా ఉందా?- మీకు తెలియనిదేమన్నా ఉందా...చెప్పండి...

ఆయన ముఖంమీద అనేశాను: నేను, ఎలాగూ మగవాలిని కాలేకపోయినాను కదా: ఆయనకు అలినిగానే ఉండి...ఆ చెట్టుమీదనే సానినై...ఆ లాభం నేనే దక్కించుకుంటాను: అప్పుడు - వ్రతమూ చెడదు.

తనకేమీ లోపం చేయను: నా పెంపుడుకుక్క ఓ యెత్తూ, ఆయన ఓ యెత్తుగా చూసుకుంటాను...తాను మాత్రం నాకు చేదోడువాదోడుగావుండి...యింటికి వచ్చిన సరసుణ్ణి గౌరవించడం... వెళ్ళేటప్పుడు సాగనంపడం...తెల్లవార్లూ తలుపు తీయడం ... వేయడం ... అలసి సొలసి ఉంటానా...నేను కెప్పవాల్చేదాకా...కాళ్ళూ నడుమూ పట్టడం...ఇలా చెప్పినట్టుగా విని...ఒళ్లువంచి పనిచేస్తే ...కావలిస్తే...కారుయెక్కి తిరగడానికైనా లోటు ఉండదు: ఎన్ని వేషాలైనా వేయవచ్చు ... ఒకరికొకరు చాటు అభినయిస్తూ యెన్ని ఆటలైనా ఆడవచ్చు...

ఇదేమీ...ఆ పిల్లవాడికి మ్రింగుడు పడలేదు. నేను మోరాయించి కూర్చుంటే...గడిచే యెత్తులేక...విడిచి ఉడాయించేశాడు...కథ యిలా కంచికి వెళ్లడంకూడా, ఒకందుకు ... మన మంచికే వచ్చిందని ... సంతోషిస్తున్నాను. ఏమంటారు...? చూశండి, ఇప్పుడు, నాకు యెంత వీలో... అప్పుడూ యిప్పుడూ అదేపనే అయినా...సానికాక, 'మగని కన్నొరగిన మానిని' అయితే...మగవానికి మోజెంతంతా?... గుట్టు బయటికి తెలియరాకుండా...ఆఘాయాలోనే నిలిచి...

మేహకాయుల దగ్గరనుంచి...గుంజుకున్నది...నాకు నాలుగో తరందాకా పొక్కుగా గడుపుకుంటే చాలును:

'మరి...యిప్పుడు ఎందుకు దరిశనమిచ్చావు...ఆమాటలన్నీ నిజమే అయితే'...అని సందేహంగా మీరు ప్రశ్న వేయడానికి...సిద్ధపడుతున్నారని నాకు తెలుసును: ఏమీలేదు. ఉత్తినే సరదాకు: ఊరికే తినికూర్చుంటే, ఎలా ప్రొద్దు పోతుందని, ఏదో కాలక్షేపం కోసమనీ...తరువాత, పెరిగి పెద్దదాన నైనతరువాత, పుణ్యమూ పురుషార్థమూ...బుద్ధి తెలిసి నప్పటినుంచీ ... యిదేనాయెను; ఇంతకాలం, యిలా వెళ్ళిన మీద... యిప్పుడు లేనిపోకిళ్ళకు పోయి...అన్నీ ఉడిగినదానిలాగ మడిగట్టుకు కూర్చుంటే ఎవరిని ఉద్ధరించినట్లు?...యథాశక్తి...దేశానికి మనవల్లా రవంత ఏదో రూపేణా ఉపకారం జరగవలసిందే కనుక...

"కాఫీ త్రాగుదాం..."...రాజమ్మ యింకా ఏమేమో ఎంతోసేపు అలా మాట్లాడుతూనే ఉంటుందని...ఆ అవకాశానికి సరిగా...మనసును పరధ్యానంలోకి దించేసి...అలా ఆలకించుతూ అవునూ కాదూ అనకుండా...విశ్రాంతిగా కుర్చీలో వాలిపడుకుని ఉన్నాను: చెప్పేదల్లా మాట ఛప్పున తుంచేసి వరుస మార్చింది...

కాఫీ యిద్దరమూ కలసి త్రాగాము. నేను సిగరెట్టు కొసరవకు సిగరెట్టుగా ఆరగా అరగా, తోరణంగా అంటించుకుంటూ ... ఆలోచన సాగని ఉక్కిరిబిక్కిరిలో ఉన్నాను. రాజమ్మ...మరీ ఒత్తుగా...కుర్చీ కమ్మమీదనుంచి నామీదికి

జరిగి చక్కిలిగిలిపెట్టినా... నేను ఉత్సాహం చంపుకునే కూర్చున్నాను—

'మీరు వెక్కసంగా త్రాగినట్లుగా ఉన్నారు...' అని రాజమ్మ వెక్కిరించింది...

'ఏం...'

'ఏమో...ఏమీ లేకపోతే...ఎందుకంత నిద్రమత్తు?... మీ సత్తా తెలియనిదానిదగ్గర వేయండి మీ వేషాలు... మేలుకొలుపులు పాడించుకునే ముచ్చట ఏమన్నా ఉన్నదా? ప్రొద్దెంత ఉందో తెలుసునా?...

'ప్రొద్దెంత పోయిందో తెలుసునుగనుకనా ...... పోయింది పోనీ...'

'రమ్మంది...రానీ...అని నే నందీయాలా?'

అందుకు సందీయనిదీ..."

"—మరి...ఎందుకూ నేను వచ్చింది?...'

'—అందుకే ననుకో...'

'—అనుకున్నది...మీరు కొనుక్కుంటారనే...' —మాటలతో సాము...మనచేత ఏమవుతుంది?...మనసు బాగా లేదన్నాను. ఆమె చెప్పినది విన్నమీదట ... ఎన్ని చెప్పి తప్పించుకుందా మనుకున్నా ... రాజమ్మ ... తనకుమాలిన ధర్మముకాదని...తనిసేదాకా ... దయదలచి ఊరుకుందికాదు ...నా మనసులో ఇంకా ఎన్నో ప్రశ్నలు...ఆమె కవళికలో అవేవీ తేరిచూడలేని...అమాయికపు హాయి ... ఆమె అవు నన్నది...నేను కాదనగలవాడను కాను...'

ఇంకా...ఎంతసేపైనా ఆమె ఉంటే బాగుండును ... కాని...యింతలో తెల్లవారుతుంది.

సరే...యింతలో సరిపెట్టుకుని ... తిరిగి పంపేస్తాను... మరి...వచ్చిన దోవనే, ఉత్తచేతులతోనేనా...? కాని, నేను విలుచుకునేది ... సాటివాని అభిమానమైనప్పుడు ... దానికి ధరకట్టగల తాహతు...

ఆమెకు ఆ మొగమాటమేమీ లేకపోయినందువల్ల... నేను ఒకందుకు బ్రదికిపోయినాను. 'కష్టే ఫలీ' అని నవ్వుతూ నా ఆదరాన్ని...జాగ్రత్తగా లెక్కచూసుకుని ... సంతోషించింది. రాజమ్మ ఎంతో తెలుగుమీరినా ... వెనుకటి గుణం మానన్నైంది కదా అని...అదృష్టం ఎదురుతిరిగి ఒరసి...దాటు దేరిన ఆమె సాహస ఉత్సాహం మెచ్చుకొనబోయే ఉబలాటంలో పడుతూన్న నాకు, అ బేరగత్తె తేరగా దక్కక పోవడమో ఏమో...లోలోపల అంతు చిక్కని ఉసూరు-తనం కమ్మించి...క్రుంగదీసింది...అర్థంఅయీకాక ... అంతు చిక్కని దాని దేనికొరకో...మనసు వెదకులాడడం నా కన్నులలో ... రాజమ్మ కనులు మరోవిధంగా గ్రహించుకున్నవి...

సముదాయింపుగా...దయగా...'ఎన్ని ఉన్నా ... అన్నీ ఆలోచించకుండా కాల్చేయడం ... అవతల ... పొరబాటున, ఒక్కటన్నా మిగిలి ఉండకూడదా అని ... ఒప్పులో ... తప్పుకోసం వెదుక్కోవడం...మగజాతికి తగిపోయింది ... లెండి. ఎంత దేవులాడినా ఖాళీ అయిపోయిన టిన్ ... కనీ పెంచేదా

ఏమైనా...మీకోసం, లేని సిగరెట్ను...ఎక్కడనుంచి పుట్టి
స్తుంది...' అని కవ్వించింది.

"అందుకోసం... కాదు..." అని, ఆమెకు తెలిసి
పోతూన్న అబద్ధం ఆడాను...

'మరెందుకోసం...'

—వేళ తరుముకు వస్తూన్న ఉద్రేకంలో సాఫీగా...
సానీ సరసుడూ...హాయిగా అయిపోయినాం.

నిదుర మబ్బునిండిన కన్నులతో...రాజమ్మ నిలువలేక
తూలిపోదామనుకుంటూన్న నన్ను...నిలువంతా గిలిగించి...

దాచి ఉంచిన సిగరెట్ ... వెలిగించి ... చిలిపిగా
మెలకువకని...పొగఊది...నా పెదవులకు దాని నందించి...
దయ లుంచమని...

—కారులో వెళ్ళిపోతూండే ఆమె మౌన - హాసం...
నేను కలగంటూన్నంతసేపూ ఉన్నది...